

LONE SOLE

CREDDO
KÆDEN

KRABAT

LONE SOLE

CREDO
KÆDEN

KRABAT

Å FOR AFGRUND

STEF

”Aldrig,” lovede Stef sig selv. ”Aldrig nogensinde.” Hun pløjede sig gennem de stikkende buske og fortsatte videre ud på skovstien. Over hende var nattehimlen et gigantisk ildhav. Lynene sønderrev skyerne. I et kort sekund var hele skoven badet i iskolde farver, imens lynene brølede. Stilheden og mørket, der fulgte, var frygteligt.

Gummiskoenes glatte såler gled af sted over den våde skovbund. Hendes hættetrøje var gennemblødt, og det lange, sorte hår havde revet sig løs fra fletningen og klistrede til ansigtet. Bukserne var mørke af vand og blod.

Hun kastede et hurtigt blik bagud. Sporulvenes øjne lyste som små, dansende prikker længere væk. Pis. Hun måtte væk fra stien. Ind i krattet. Beslutsomt drejede hun af, hvor meterhøje brændenælder og stikkende brombær greb ud efter hende. Væk. Bare væk. Hun flåede sig vej gennem krattet.

Højt over skoven svirrede overvågningsdronerne. Som en kæmpe, metallisk bisværm susede de ind og ud mellem de forvredne trætoppe og ledte efter hende.

Hun forsøgte at få et overblik over afstanden til ulvene. Lyden af deres hyl var muligvis blevet svagere.

Hun hev efter vejret. Man kunne jo håbe, at resterne af opalrøgen forvirrede deres sanser og slørede hendes rute. Helt naivt havde hun ikke taget højde for sporulve i planen. Faktisk havde hun mest tænkt, at det blev en hurtig smuttur ind i Det Gamle Arkiv og ud igen via portalen. At de kunne låse alle portaler i Statsbygningen, havde ikke strejft hende. Men selvfølgelig var bygningen, som husede de hellige Håndtegnsruller, i stand til at lukke alle udgange ned. Selvfølgelig.

Benet dunkede, og huden brændte. Lorteplanter. Stef gned ansigtet med ærmet, kun for at intensivere nældernes gift.

”Jeg skal aldrig i nærheden af det sindssyge sted igen,” lovede hun sig selv og tørrede tårerne væk fra kinden. Giften fik øjnene til at løbe i vand.

Skoven genlød igen af brag fra lyn. Ildelementet adlød magikeren, der herskede over det. Magikeren, som var lige i hælene på sporulvene. Og hende.

Træet over hende eksploderede, da et nyt lyn ramte.

Hun skreg forskrækket, da træsplinter strøg forbi hendes kind. Hun nåede lige at springe til side, da en brændende træklump fløj forbi øret. Samtidig fik hun selskab af en drone. Den lille, sølvfarvede tallerken summede hidsigt omkring hovedet på hende.

”Skrid,” vrissede hun og smadrede sølvkniven i siden på den. Al elektricitet i den slukkede. ”Forheksede skrammel.”

Med en irriteret bevægelse vristede hun kniven fri og smed dronen i skovbunden.

Hun tøvede.

Den ville være spændende at tage med videre og tjekke ud.

I samme uopmærksomme øjeblik forsvandt benene under hende. Grævlingehullet i skovbunden var dybt og skjult af løse grene og sendte hende i knæ. En skarp smerte jog igennem kroppen, og Stef kiggede forskrækket ned. Resterne af et gammelt pigtrådshegn havde bidt sig fast hele vejen gennem bukserne. Typisk.

”Kom nu. Slip mig,” hulkede hun ned i den våde skovbund og hev i metaltråden. Den gav sig ikke. Hun snøftede og tørrede næsen i det våde ærme. Det lugtede af grantræ. Piggene stak dybere ind i huden ved hver bevægelse. ”Åh, for helvede da også,” jamrede hun og rystede en lillebitte sprængladning ud af ærmet. Hun trak vejret dybt. Det her ville komme til både at kunne høres og mærkes. Forsigtigt skubbede hun ladningen ind mellem metallet og buksestoffet.

”Nu,” hviskede hun, og små gnister sydede og dansede fra sprængladningen. Langsomt ætsede den pigtråden over. Stef trak benet fri og bankede på stoffet med ærmet. Gnisterne slukkedes og efterlod afsvedne huller i bukserne. Der lugtede af brændt hud, og hun turde ikke kigge ned.

I stedet kæmpede hun sig på benene igen og spejdede rundt. Blikket flakkede fra skygge til skygge.

Hun bed sig i læben. Tårerne slørede blikket, og det hele blev et utydeligt sammensurium.

Åh, hvor hun fortrød.

Hun fortrød helt ind i sjælens inderste. Flere års undertrykt had til Det Statslige og dets forbandede regler havde startet væddemålet. Hun, Kieffer og Haydn havde væddet om, hvem der kunne komme længst ind i Det Statslige og tættest på Det Gamle Arkiv. De tre piger trak lod om, hvem der skulle prøve først, og Stef tabte. Eller vandt, alt efter, hvordan man så på det. De to andre lovede at holde vagt imens.

Men selvfølgelig kunne Stef komme ind i Arkivet med De Hellige Håndtegnruller. Intet problem, havde hun hårdnakket påstået, mens hun pakkede lommerne med opaler, sprængladninger og værktøj. Selvfølgelig kunne hun bryde ind til Londons bedst bevogtede skat. Hun var taget af sted mod Det Statslige i nattens mulm og mørke.

Og havde fortrudt.

Både, da hun med bidetængerne kortsluttede scanneren i ankomsthallen, og igen, da hun sneg sig ind i gangene under Det Statslige. Og for alvor, da hun mærkede energien rive og flå i tøjet, jo tættere hun kom på Arkivet i kældergangene.

Men da var det for sent.

Stef søgte rygdækning op ad træet. Barken kradsede koldt gennem trøjen, og duften af våd gran var massiv. I hånden knugede hun de to sidste store sprængladninger. Den ene fyldt med knust opal og den anden med krudt. De var blevet fugtige, og ladningernes glatte overflade gled i de våde hænder. Hun strammede grebet om dem og ventede på det rette øjeblik.

Hvis bare Haydn havde gjort sit job ordentligt. Hvis bare ... Ja, hvis bare hun selv havde husket den korrekte kommando, så

sprængladningen ved Arkivet ikke var detoneret for tidligt. Men helt ærligt, det var Haydn, som havde svigtet i første omgang. Havde hun udløst signalet, da nattevagterne kom løbende, var Stef nået uset ud gennem portalen i gangen. Selvfølgelig var hun det.

Men nu stod hun her i skoven. Med en magiker i hælene. Og sporulve. Og sikkert også nattevagter. Ingen brød ind i Det Statslige ustraffet. Slet ikke en pige fra Hoben, Londons nederste klasse, hvor ikke-magikere hørte til. Og slet ikke, når samme pige lige havde forsøgt at stjæle De Hellige Håndtegnruller.

Tarotkortene havde talt sandt; det ville blive en rigtig dårlig dag.

Stef var nået helt ned i kælderen til Det Gamle Arkiv, inden rystelserne fra de første nattevagter kunne mærkes i gulvet. Støv og spindelvæv dryssede fra loftet. Luften var frisk og langt fra, hvad hun forventede dernede. Kældergangene i Londons undergrund var sjældent en rar oplevelse, og da slet ikke velduftende.

Stefs plan var at stikke uset af igen gennem portalen, og hun var i første omgang krøbet i skjul bag statuen ved Arkivet. Et smukt monument af fortidens store magiker, Julius Kislikofski, knejsede med et lyn i hånden, som en tyk, lavstammet udgave af Zeus. Om halsen bar han en tynd rubinkæde.

På væggen overfor var to store glasdøre. På deres matterede overflade skød elektriske impulser af blodrøde lyn konstant frem og tilbage og fik marmoret på begge sider af dørene til at flimre utydeligt.

Låsen var et forgyldt Helios-symbol, hvor Credokæderne skulle hænges. Solens lange stråler snoede sig fra midten af Helios og fordelte sig over hele dørens overflade.

Det var her. Indgangen til stedet, som gemte på De Hellige Håndtegnsruller. Stedet, hvor alle magikere i London gik hen, når de havde brug for ny energi. Stedet, hvor alle magikere læste op på deres gestikuleren og memorerede nye kommandoer. Skriftrullerne, der udgjorde grundessensen af al den magi, der blev brugt i London. Kort sagt: Det allerhelligste for alle magikere.

Stef fandt posen med knust aske og pustede det mod feltet. Askestøv var perfekt til at afsløre alarmtråde. Hun fandt det svage punkt og skubbede en sprængladning så tæt på som muligt.

Sådan.

Hun rettede sig op. Musklerne dirrede nervøst, og hun opdagede, at hun holdt vejret. Langsomt åndede hun ud igen. Asken svævede videre i luftens bevægelse. Så langt, så godt.

Ladningen var på plads. Heldigvis, for nu kunne rystelserne fra nattevagterne virkelig mærkes. Deres store støvler bankede hult mod det hårde marmorgulv.

Det var nu, hvis det skulle lykkes. Hun havde ikke regnet med, at de ville nå herved så hurtigt.

”Vent,” hviskede hun og låste en forsinkelsesordre fast på sprængladningen.

Hun nåede knap at vende sig om, inden hun med et brag blev slynget tværs gennem gangen.

”Hva...” udbrød hun, inden hun ramte stenmuren.

Sprængladningen. Den var detoneret før tid.

Stef gled ned på det hårde gulv, ude af stand til at tænke klart. Al luft var slået ud af lungerne, og hun gispede efter vejret. Lyden af løse sten mod marmor fangede hendes opmærksomhed, og hun drejede forsigtigt hovedet. Over for hende røkkede Julius faretruende fra side til side på piedestalen.

”Nej,” truede hun. ”Du vælter bare ik’!” Forgæves forsøgte hun at få møvet sig uden for rækkevidde. Men inden det lykkedes, fik han overbalance og væltede forover direkte mod gulvet.

Og hende.

Hun krummede sig omgående sammen. Lynet borede sig dybt ned i gulvet millimeter fra hendes kind, og hun stirrede direkte ind i statuens tomme øjne.

”Mudak,” hviskede hun. Det var tæt på.

Langsomt drejede statuehovedet en hel omgang, rullede ned og kyssede Stef med sine kolde gipslæber. Forskrækket slog hun til det, og hovedet trillede videre hen ad gangen, hvor støvlerne nu lød helt tydeligt. Hurtigt lirkede hun lynet fri og kom op at stå med støv og aske i en sky omkring sig.

Skoens gummisål skrabede mod gulvet.

Hun kiggede ned.

Rubinkæden, der havde hængt om statuens hals.

Stef tog den op. Fingrene summede ved kontakten med sølvet. Loftslyset glimtede i den røde rubin. Den var virkelig fin.

Nattevagternes røgsøjler kom til syne, og lugten af svovl blev overvældende.

”Så nøjes jeg med dig.” Hun trak kæden over hovedet. ”Det er bedre end ingenting.”

Kæden gled ind under hættetrøjen og var kølig mod huden. Hun så sig om efter portalen. Dens koordinater var over for Arkivet, og hendes fingre løb hurtigt over marmorvæggens rufflede overflade.

Dér.

”Portalis,” kommanderede hun.

Fingrene trykkede på punktet. Intet skete. Hun trykkede igen, denne gang mere insisterende. Hurtigt orienterede hun sig. Jo, det var her. Men vakuummet udeblev. Hvorfor åbnede gulvet sig ikke? Hun stampede på gulvflisen, men intet hjalp. En svedperle løb ned over panden.

”Det er simpelthen løgn,” vrissede hun og kiggede sig nervøst over skulderen.

Det Statsliges vagtkorps rundede hjørnet og buldrede mod hende. Hun stivnede. De var kæmpestore, meget større, end hun havde forestillet sig. Med deres godt to meter over skuldrene og klædt i grå uniformer og solide støvler, fyldte de imponerende meget i kælderens gange.

Sorte røgsøjler roterede mellem dem, som gigantiske, sorte tornadoer.

”Fremad,” skreg de, så væggene rystede, da de fik øje på Stef. ”Flæns hende!”

Hun sank en klump.

For sent. De måtte have lukket alle portaler.

I lommen klirrede de sidste opaler sammen med sølvkniven. Hun hev opalerne op af lommen. Sidste udvej måtte være at få hele flokken til at fordufte.

Hjertet hamrede som besat i brystet, da hun optimistisk tog sigte.

Med præcision fløj opalerne gennem luften og knustes mod gulvet foran den vilde flok. Nattevagterne løb direkte ind i skyen af de knuste opaler, og farvestrålende opalrøg fyldte straks gangen.

Stef hostede. Lugten af mynte var stærk.

”Opal. Stop. Alle sammen,” brølede nattevagterne og kurede hen ad gulvet.

De bagerste nåede ikke at stoppe og skubbede de forreste ind i røgskyen. De blev opslugt uden mulighed for at gøre modstand.

Stef så imponeret til. Tænk, at opalstøv kunne få så store skabninger til at fordufte. Hun var lige betaget af det, hver gang det skete. Opaler var for vilde.

Vagternes spidse køller hvirvlede rundt. Røgen fyldte gangen, og mynten fik øjnene til at løbe i vand. Kaos var komplet.

Som en mynde slangede Stef sig forbi i skjul af røgen med ærmet for munden. For hende udgjorde den ikke nogen fare, da hun var et almindeligt menneske. Fra Hoben endda. Ingen magiske forsvarsskjolde beskyttede hende. Det kradsede bare i næsen at indånde det. For nattevagterne derimod var opalrøg dødeligt.

Lyden af løbende fodtrin rungede i gangen. Flere nattevagter? Så mange opaler havde hun ikke tilbage. Fandens. Hun ledte panisk efter flere sten i lommen, da en stemme rungede gennem gangene.

”Holdt! Alle sammen!” Dér, i kælderlysets beskedne skær, kom en velkendt skikkelse til syne. Blodet susede i ørerne på hende, og håndfladerne blev klamme. Ikke ham. Af alle muligheder havde hun formået at ramme hans vagt.

”Du fanger hende. Jeg gør det ikke.” De resterende nattevagter begyndte at skændtes indbyrdes. ”Niks. Jeg rører hende ikke. Hun emmer af opal.”

Stef, derimod, holdt al fokus på skikkelsen, der havde sagtnet farten og roligt kom nærmere. Det gnistrede fra hans udstrakte håndflader.

Claes Algebrah.

Chefen for Efterretningen.

”En indtrængende.” Stemmen rungede mod stenmurene. ”Jeg byder dig at sige dit navn.”

Vagterne stppede nervøst mellem hende og magikeren.

De gik omgående til side, så magikeren kunne komme forbi.

Hurtigt skjulte hun ansigtet helt i hættetrøjen.

Hun måtte ud. Han måtte ikke se hende. Ikke her.

”Jeg gentager; fremsig dit navn. Nu. Eller jeg sender ulvene ind og lader dem afgøre, hvor mange stumper du skal rives over i.” Han var ikklædt mørkt jakkesæt og robuste støvler med messingsnuder. Håret var tilbagestrøget, og håndfladerne var vendt mod Stef.

Nej. Der måtte være en udvej. Hun bakkede ind i en nattevagt og sprang forskrækket et skridt frem igen.

”Du er den sidste, der mangler. Alle andre er allerede på vej til Tower,” truede magikeren.

Nej, hun rystede på hovedet. Han bluffedede. Auratrykket ville fortælle det, hvis de andre forsvandt. Forbindelsen løj aldrig, og hun havde ikke mærket noget. Selvfølgelig havde han ikke fanget resten af hendes gruppe. Det var jo kun hende, Stef, der var gået ind i selve Det Statslige.

Hendes blik flakkede efter flugtmuligheder.

”Portalis,” mumlede hun en sidste gang. Bare for at være sikker på, at flugtvejen var helt lukket. Gulvet gav sig ikke.

”Det er jo vanvittig uhøfligt, hvis du ikke er solidarisk med dem.” Ironien og køligheden i hans stemme var ny. ”Og du kommer ingen vegne med portalerne. De er spærret. Alle sammen.”

Han strøg håret tilbage. Ringene på hans fingre glimtede i lyset. Springkniven lå tungt i hendes hånd, og hun trak vejret dybt. En plan, kom nu, Stef. Hvad som helst.

De andre er helt sikkert stukket af. Du skal bare redde dig selv.

Hun bed sig i læben.

Du skal bare redde dig selv.

”Sprængningen kunne høres helt op på 4. sal. Det er imponerende af én på din størrelse. Men,” han trak på skuldrene, ”lad os tage til Tower. De keder sig. Og din type er lige noget for mr. Davids.”

Så hellere dø i forsøget på at slippe væk, tænkte hun. Hvorfor endte hun altid i de her situationer? Og så lige her, pakket ind i granit til alle sider og defekte portaler.

”Jeg sagde det jo. Hun er stor, selvom hun er lillebitte. Lillestor,” hviskede et par nattevagter og bakkede længere væk fra magikeren.

Sidevagten fulgte efter. ”Det kan man simpelthen ikke sige. Det er grammatisk ukorrekt, Elgar! Enten er hun stor, eller også er hun lille. Man kan ikke være *lillestor*.”

”Idiot. Nej, men hun er stort bevæbnet. Du ved, magisk opal ...”

”Tak, dét så jeg godt.”

”Tåbe.”

”Åndsbolle.”

”... han kigger på os ... Stille ...”

Claes Algebrah var et hoved højere end hende. Og alligevel gik

han kun nattevagterne til skuldrene. Hjertet sank ned i knæene, og kamplysten forsvandt kortvarigt.

Aldrig mere indgå væddemål, Stef, aldrig! Du ender altid i problemer. Og se nu, hvor du er havnet. Af alle steder. Du rådner op i Tower. De hader Hoben.

Han var stadig omkring ti meter væk. Så langt kunne hun ikke kaste opalerne. Ikke præcist nok. Og mon ikke hans forsvarsskjold opslugte den slags. Der måtte noget andet til. Noget eksplosivt. Noget ...

Nattevagterne forsøgte at forsvinde ind i skyggerne langs væggene. Hendes første modangreb med opalerne havde virkelig skræmt dem.

Væggene. Selvfølgelig. Der var altid en udvej. Var der flere opaler? Umærkeligt rystede hun ærmet. Lydløst. For himlens skyld lydløst.

Tre mellemstore smykkesten gled fra ærmet ned i håndfladen. Sådan. Alle tre sten på én gang. Én chance. Det burde være en smal sag. Især, hvis Tower var alternativet. Og magikeren. Måske mest ham, faktisk.

Stef snurrede adræt rundt og slap opalerne. De ramte klokkerent midt i flokken af vagter og røg i hele regnbueskalaen vældede ud gennem sprækkerne i krystallerne. På et splitsekund var gangen fyldt.

”Opaler,” skreg de. ”Væk, væk.”

Nattevagtens nervøsitet gjorde det sidste. Dem, der ikke forduftede af opalrøgen, selvantændte omgående i et inferno af svovl og ild. Som ukontrollerede droner styrtede de i alle retninger og skabte den perfekte mur af kaos.

”Jeg rammer hende.” Den største af dem skød blindt om sig og ramte væggen med en kraft, der blev forstærket af det lyn, magikeren sendte af sted.

Med præcision ramte lynet samme sted som eksplosionen. Stef så, hvordan muren med et langtrukket suk revnede. Store murbrokker løsnede sig en efter en.

Hun sendte et blik mod det armerede kældervindue øverst.

Revnen nærmede sig rammen.

Sådan. Bare lidt mere, heppede hun tavst og løb mod muren.

Endnu et lyn fløj forbi hende, og marmorstykker dundrede mod gulvet. Revnen strakte sig, imens magikeren kom nærmere.

Kom nu, kom nu. Bare det sidste stykke.

Endnu en eksplosion ramte væggen. Endelig gav vinduesrammen sig, og de hidsige gnister brød Arkimedeslåsen, der forseglede alle bygningens vinduer. Låsen kunne aflæse auraen på den, der kom i berøring med den. Tricket var at bryde den først, og så undgå at blive ramt af gnisterne.

Fandeme ja.

Iskold natteluft strømmede ind og bed i kinderne. Nu skulle hun bare op til vinduet.

Med fornyede kræfter hoppede Stef op ad murbrokkerne og fik med det yderste af neglene fat i hjørnet af marmorblokken. Men da hun ville hive sig op, greb noget fat i buksebenet. Ud ad øjenkrogen så hun til sin skræk en spindel. Han havde simpelthen fremmanet en spindel, der holdt hende fast. Tåget vævede spindlen sig fra hans hænder til hendes ben. Stef sparkede mod den.

”Nej, ikke det. Lad nu vær’,” bad hun. ”Stop nu.”

Febrilsk sparkede Stef igen, imens trækket blev stærkere og stærkere. Gitteret borede sig ind i håndfladerne, imens hun forsøgte at holde sig fast.

”Fang hende,” råbte Claes.

”Skal ske!” Nattevagterne trampede ned ad gangen.

Hendes ene hånd mistede grebet om gitteret.

”Slip mig nu.” Stef vred sig og sparkede mod spindlen. Hun forsøgte at få hånden i lommen, imens neglene på den anden skrabede hen over marmorkarmen.

”Jeg har hende,” råbte nattevagten tættest på. Han ramte Stef med staven i samme sekund, som hun kastede sølvkniven. Bladet skar gennem spindlen, som fløj tilbage med en sådan kraft, at den ramte vagten og slog ham i gulvet.

Hurtigt svingede hun sig op. Rullede ud på Statspladsens kolde fliser, lige i tide til at undgå røgen. Som en farvestrålende vulkan i udbrud fløj lyn og gnister ud ad det smadrede vindue og op mod himlen. Vidste man ikke bedre, ville man tro, at en fyrværkerifabrik var selvantændt.

Stef tog sig til benet, men fjernede straks hånden igen. Det svimlede for øjnene, og hun måtte lave et par dybe vejrtrækninger. Fordybningerne i huden kunne mærkes selv uden på bukserne. De forbandede spindler! Med en håndbevægelse tilbagekaldte hun sølvkniven, der omgående lå i bukselommen igen. Muligvis den vigtigste genkaldelse, hun nogensinde havde lært. Hendes hånddryg brændte, men der var ikke tid til at bekymre sig om brandsår nu.

Højt oppe på nattehimlen summede dronerne. Deres linser gav genskær i gnisterne, men ellers var de diskrete. Præcis som Det Statslige ønskede.

Folk fra Hoben samlede sig nysgerrigt. De dannede en halvcirkel i forsvarlig afstand til bygningen, og Stef humpede hurtigt i skjul blandt dem. Hun var en af dem.

”Du Godeste! Opløser de sig selv nu?” En ældre herre satte monoklen bedre fast og studerede røgens flugt mod himlen. ”Med opaler?”

”Ja, man kunne da håbe,” mumlede sidemanden og kiggede sig flygtigt omkring. Stef slog straks blikket ned.

”Alle ved, at de skabninger er ustabile. Ingen har styr på dem længere,” fortsatte manden.

Om han refererede til vagterne eller magikerne i Det Statslige, fangede hun ikke. Forsigtigt humpede hun videre. Langsomt kom benet i gang igen. Der var vist ikke andet at gøre end at tænke på noget andet.

Nattevagter buldrede frem mod menneskemængden.

”Flyt jer! Alle sammen. Udgangsforbuddet ER trådt i kraft. Alle, som ikke straks forlader gaden, er anholdt.” De pløjede sig gennem Hoben og tæskede de langsomste med stavene.

På gaden spredte menneskene sig hurtigt i alle retninger. Stef halvt løb, halvt hinkede mod skoven. Hun havde brug for et skjul.

Bag hende trampede nattevagternes tunge støvler mod asfalten, og et lysglimt flængede himlen. Håbefuldt spejdede hun efter de andre fra hendes gruppe, imens skyggerne snappede sultent efter skoen. Besværet sprang hun over de mørkeste pletter. Hun bed tænderne sammen og satte i løb.

Nu stod hun her i skoven. Gennemblødt og ubevæbnet. Afskåret fra byen, og tydeligvis uden hjælp fra de andre.

”Bare typisk, Stef,” mumlede hun for sig selv.

Skoven havde været et dumt træk. Han hørte simpelthen for godt, og hun så for dårligt. Og løb lige nu ikke hurtigt nok. Til gengæld anede hun en åbning østpå. Måske det ville være bedre med noget mere jævnt terræn? Det kunne vel ikke blive værre, resonerede hun med et skuldertræk og satte i løb, da en stemme brød stilheden.

”Stef!” Stemmen nåede hende svagt, men der var ingen tvivl. Claes havde indhentet hende. Hun fik kvalme, og hænderne rystede.

”Stef, din aura sladrede om dig, da du strejfede Arkimedeslåsen. Jeg byder dig at standse øjeblikkeligt.”

Fandens også. Hun tog sig til hånden. Det forklarede, hvorfor den gjorde så forbandet ondt. Hun havde ikke et øjeblik overvejet, at alarmen i vinduet var skyld i smerten.

Skoven slap hende, og hun vaklede ud under den mørke himmel. Foran hende stoppede jorden brat og forsvandt ned i en kløft. Typisk. Det var en blindgyde. En blindgyde med frit fald.

Ulvne stormende frem med tænderne blottet.

”NEJ!” Hun kastede beskyttende armene over hovedet.

”Holdt!” Kommandoen gjaldede gennem luften. Han var helt tæt på nu.

Samtlige ulve stansede med ét. De stod som statuer med blikket fæstet på Stef, der langsomt sænkede armene igen.

Claes kom nonchalant gående ud af skoven. Præcis så højrovet som kun en magiker fra Efterretningen kunne være det. Håndfladerne vendte mod Stef, der holdt øje med hver bevægelse, han foretog.

Jorden under skosålerne var grundfjeld. Skarpt og fjendtligt. Kløften var bag hende med et fald, længere end en normal Hob ville overleve. Lyden af en brusende flod stod op derfra, og luften var mættet af vanddråber.

”Du kan ikke flygte længere.” Blikket var hæftet direkte på Stef. ”Medmindre du kan flyve, selvfølgelig. Og det er mig bekendt ikke blevet muligt. Omend jeg vil blive imponeret, hvis du gjorde.”

Håndfladerne glimtede af drilske lyn. Dronerne summende under den sidste række træer.

”Kan du overhovedet løbe i noget så stramt?” Hun slog med nakken. Rttede sig op og forsøgte at vinde tid. ”Jeg vil vædde på, at dine bukser er sprækket mindst ét sted. Medmindre du er gået over til bare at male dem på.” Fingrene ledte efter noget brugbart i lommen, imens hun snakkede videre. ”Og hvis de er det, så håber jeg virkelig, at det er med vandfast.”

Hvis bare hun havde læst op på de tunge afledningsbesværgelser. Eller en spindel, hvis hun ellers havde været i stand til at fremmane så stærke forsvarsværker.

Typisk.

Dér. Det velkendte, glatte pergamentpapir på detonationerne var en lettelse at mærke i hånden. Lad det nu bare være noget virkelig kraftigt. Noget, der vil kunne tage livet af både Claes, et kobbel ulve og det meste af Londons Dronehær. Eller bare en af delene.

Umærkeligt tog hun sigte. Vinden rev i hendes hår. Den mindste lyd fra papiret ville blive opsnappet af hans sonar, og forsigtigt flyttede hun armen fra ryggen og ned langs siden.

Han stoppede op med et par meters afstand til hende.

Hun holdt vejret.

”Du har tabt, Stef. Den her kamp kommer du aldrig til at vinde ... og du ved det ... Lige meget, hvor mange besværgelser du har memoreret, mangler du elementerne.”

Enkelte tjørnegrene sad fast i ærmerne på hans jakke.

Hvis bare han kunne stå stille lige dér.

”Og dem får du aldrig. Du vil altid komme til kort, når det rigtigt gælder, og du ikke kan gemme dig bag opalrøg. Forstår du?” Han spyttede ordene ud. ”Du taber. Altid. Hvorfor i alverden gør du det her?” En frustreret undertone dirrede i stemmen. ”Ingen slipper levende fra at bryde ind i Det Statslige. Og du er ingen undtagelse!”

”Arg! Hold nu kæft!” råbte Stef og kastede detonationen mod ham.

Den ramte ham rent i brystet. Et inferno af gnister skød derfra. Selv med hans magiske forsvarsskjold, vaklede han et par skridt. Den var lige så kraftig, som hun havde håbet, og straks fremmanede hun en afkræfter mod ham.

”Hva’ sat...!” nåede han at råbe, inden forsvarsskjoldet overdøvede resten. Den ville ikke slå ham ud, men en forsinkelse ville også være god. Alt, der kunne give hende tid.

”Stop!” hørte hun bag sig. Benene låste øjeblikkeligt under hende og sendte hende i knæ. Hurtigt knipsede hun en modbesværgelse frem, så den Gordiske Knude løsnede sig og fløj retur mod sin afsender.

”Væk,” snerrede han og fik med præcision undveget og bortkaldt knuden.

Sidste chance.

Hun samlede al koncentration og rettede håndfladerne direkte mod ham.

Med ét hvirvlede bladene op ad buksebenene. Hurtigere og hurtigere som en skypumpe, imens armene frøs fast, og en energiudladning, hun aldrig havde oplevet før, fløj imod Claes.

”Hjælp,” skreg hun, da energien slap håndfladerne. ”Slip mig.” Huden brændte.

Med bladene hvirvlende omkring sig væltede han bagover. Skriget, da lange, mælkehvide fangarme viklede sig omkring hans krop, genlød i natten. Mørke brændemærker skar gennem tøjet, og mørk røg omsluttede ham.

Stef stirrede måbende på sine hænder. Intet var forandret. Alle ti fingre fungerede. Omkring fødderne var jorden blæst fri for blade, kviste og småsten. Det havde hun aldrig oplevet før. Hun havde simpelthen fremmanet en spindel? Stef blinkede forundret og knugede hænderne. Hvordan i alverden havde hun gjort det?

Hun bakkede mod afsatsen, imens han vristede sig fri af det tågede tov. Den havde desværre ikke gjort skade nok til, at han gik i chok. Lange brændemærker skar langs hans jakke, og huden kunne anedes igennem. Det røg fra den.

En enkelt sporulv snerrede og kradsede i jorden. Dampen fra ånden stod i en sky omkring den. Claes holdt afværgende en hånd op.

”Godt,” snerrede han. ”Så vis mig, hvad du har.”

Sammenbidt mødtes deres blikke.

Hans mørkt og følelseskoldt.

Hendes fortvivlet og opgivende.

Skræmt sank hun en ekstra gang, sådan havde hun aldrig set ham før. Hans sjæl tilhørte Det Statslige. Lige meget, hvad der kom imellem ham og den magiske institution, slap ingen levende fra det. Hun vidste det godt. Alligevel var chokket over mørket, der druknede al menneskeligt i blikket, lammende.

Hun lovede sig selv aldrig mere at indgå væddemål, hvis hun oplevede at se solen stå op igen. På Ære. Hun blinkede igen.

Claes nærmede sig.

”Claes, vent. Jeg kan forklare ... Jeg ...” Hun famlede efter nye detonationer, men lommen meldte udsolgt for ammunition.

Kun de små, glatte sten var tilbage, og opalerne virkede ikke på ham. Han var ikke et magisk produkt. Han var ægte.

”Nej, Stef. Det stopper her. Lige nu.” Hans stemme var kold, og en fremmanet afkræfter begyndte faretruende at lade op i hans håndflader. Dens kerne gnistrede og bølgede ud over fingerspidserne.

”Så giv mig dog en chance!” skreg hun og kastede sig mod ham.

Rutineret parerede han og slyngede hende over hoften, uhyggeligt tæt på afgrunden.

”Aldrig,” råbte han og kastede afkræfteren mod hende. ”Aldrig.”

”Neej,” skreg hun og forsøgte at komme på benene, men det var for sent.

Smerten brændte ud i hele kroppen, da afkræfteren ramte. Det hylede for ørerne, og hun fløj bagud. Ud over afsatsen. Mod mørket.

Faldet føltes uendeligt, og suget i maven fik auraen til kortvarigt at forlade hendes krop.

Hvide krusninger skummede på den sorte vandoverflade, og drivtømmer splintredes mod nedfaldne klippeblokke. Benzindunke og flasker, hvis skæbne havde skyllet dem væk fra rendestenene, red af sted på bølgerne.

Den oprørte flod greb hende. Tøjet klæbede til kroppen. Chokket og manglen på ilt fik bevidstheden til at slippe. Alt blev sort. Kroppen blev kastet frem og tilbage mellem stenene, der som kløer rejste sig op af vandet.

Bølgerne plaskede hårdt mod ansigtet, og hun blev flået tilbage til virkeligheden.

”Hjæ...” gispede hun og plaskede panisk. ”Hjælp!”

Beskidt flodvand løb ud af næsen, og hun fægtede efter et holdepunkt.

Tænderne klaprede, og hånden fejede kluntet håret væk. Et væltet træ knælede over flodbredden. Hun forsøgte at svømme hen mod det. I forbifarten strejfede fingrene barken, men den var glat og svær at få ordentligt fat i. Bølgerne skubbede hende ud midt i floden, og strømmen tvang hende videre.

”Argh ...” Arrigt vendte hun sig i vandet. ”Kom nu.”

Med et par kraftige svømmetag kom hun tilbage til træet.

”Nu hænger du i, Stef,” beordrede hun sig selv og borede neglene ned i barken. Med en kraftanstrengelse halede hun sig ind til flodkanten.

Klipperne var iskolde og i stærk kontrast til det, der varmt sivede fra panden ned i øjnene og videre mod læberne.

Det smagte af jern.

Blod.

”Åh ...” Maven trak sig sammen, og Stef spyttede det sure maveindhold ud.

Hun tørrede munden og næsen af i ærmet. Flodvandet blandede sig med mavesyren, og det hele blev mudret rundt i ansigtet. ”Ad, ad, ad!”

Syren sved på læberne. Et hulk undslap hende, og forslået sank hun sammen på den kolde klippe.

Ulvene hylede og kaldte efter deres forsvundne bytte.

Bare de ikke sprang i.

Stef missede med øjnene i mørket; nej, intet tydede på, at forfølgerne havde taget samme tur.

Med ét blev der stille.

Lynene stoppede, og selv floden virkede påfaldende rolig.

Han lyttede.

Hun vidste det.

Han tæmmede elementerne og søgte efter aftryk.

Forhåbentligt forvrængede floden signalet.

Stef holdt vejret og tegnede omtåget en cirkel i luften. Bare hun stadig havde kræfter nok til at fremmane en tavshedsbue. Til sin lettelse mærkede hun hvordan vinden straks aftog. Det virkede.

Buen sluttede sig tæt om kroppen, som et usynligt tæppe. Den beskyttede mod vinden og forhindrede sporing af hende. Selv ikke magikere kunne høre hende her.

Hun lukkede øjnene tungt og krøllede sig sammen. Hvis hun skulle dø nu, ville hun have fred til det. I busken ved flodbreddens modsatte side anedes konturen af et menneske, der stille nærmede sig.

CLAES

Claes vågnede med håret klistret til ansigtet og en puls langt over det normale. Der var den igen. Drømmen. Skriget. Duftene fra skoven. Det stod helt tydeligt.

Han gemte hovedet i hænderne. Hele scenariet fra skoven viste sig igen for hans indre blik.

Nej, det gik ikke. Den sidste måned havde natten i Arkivet hjemsøgt ham og forvandlet ham til en omvandrende zombie med uklare tanker.

Selvfølgelig havde han aflagt rapport og været i flere forhør, end han nogensinde selv havde udsat andre for. Alle detaljer om natten var dokumenteret og kortlagt. Alt var sat ind på at finde pigen og kæden. Ingen i Det Statslige tog let på, at kæden, og derved en vigtig del af låsen ind til Håndtegnrullerne, var væk. Og slet ingen syntes godt om, at en pige fra Hoben var sluppet af sted med tyveriet. Men hverken pigen eller kæden var at finde nogen steder. Ingen impulser eller magiske aftryk kunne spores.

Alle magikere havde brug for at læse i rullerne og samle kræfter. Hemmelighederne i Håndtegnrullerne var forbeholdt Londons magikere. Hvis de slap ud, ville det være katastrofalt.

Claes betragtede soveværelsets mørke silhuetter. Tøjbunken lå smidt over stolen i hjørnet og lignede et knælende spøgelse. Over den tronedede bogreolen med magibøger, og i sengens modsatte side hævede og sænkede dynen sig stille.

Forsigtigt fjernede han dynen, satte fødderne på det kølige gulv og rejste sig lydløst.

Man kunne jo ændre lidt i hukommelsen, tænkte han.

Bare skrue lidt ned for intensiteten. Hun var jo død. Ingen ville vide, hvis han slettede minderne. Han trængte til at sove uforstyrret, uden Stef hjemsøgte ham. Det var godt nok det mest strafbare, magikere kunne gøre, og det ultimative brud på Den Magiske Ed, men hvem opdagede det? Ingen. Alt var jo dokumenteret, så han kunne bare læse op på sagen, hver gang et nyt forhør begyndte. Ja, det kunne han godt. Bare lægge en lille dæmper på skyldfølelsen.

Han lukkede døren til soveværelset bag sig. Fandt kridtet ved arbejdsbordet i stuen og tændte et par stearinlys.

”Gå væk med jer,” vrissede han ad skyggerne, der omgående forsvandt fra gulvet.

Ja, det var løsningen. Ingen ville bemærke det. Han nikkede til sit spejlbillede i de sorte ruder. Hans mørke hår strittede til alle sider, og natbukserne hang løst omkring hofterne. Ja, at slette minderne om Stef ville være perfekt. Hendes død fyldte alt for meget. Den dårlige samvittighed gjorde ham ukoncentreret. Hvorfor havde hun også været derinde? Hvem fra Hoben var dristig nok til at bryde ind i Det Statslige, og endda nå helt ned til Det Gamle Arkiv? Og så lige på hans vagt. Det var præcis det, han havde frygtet, ville ske, og derfor, de ikke kunne være sammen.

Stille knælede han ned, fjernede et par sorte fjer, Motaw, hans ravn, havde tabt, og begyndte på pentagrammet.

Præcis derfor, huskede han sig selv på igen. Stef var alt for impulsiv til at passe ind i hans verden. Alt for egenrådig og ... lidt for god til at tage selvstændige beslutninger. Det var faktisk en lettelse, da de stoppede med at mødes. Det var også lang tid siden sidst. Måske

et helt år, nu, hvor han talte efter. Ja, ikke, at han holdt styr på det, selvfølgelig. Så hvorfor skulle han nu kæmpe med de her mareridt? Fandens også. Det var simpelthen for meget.

Koncentreret tegnede han stregerne op. Placerede lysene i hver af pentagrammets takker og satte sig i midten. Gulvet var køligt, og de små hår rejste sig op langs hans nøgne ryg. Med opslagsbogen foran sig samlede han al fokus på formularen.

Han skulle bare skrue lidt ned, så den dårlige samvittighed ikke ødelagde livet. Han behøvede ikke glemme Stef for evigt, bare gøre det tåleligt, uden at skulle føle noget hele tiden. Så længe hun ikke var der til at rippe op i minderne, kunne sonaren ikke genskabe de slettede data. Først, hvis de igen fik kontakt med hinanden, ville processen med at genopbygge billeder og data om hende begynde. Og hun var jo død. Ingen grund til at bruge kræfter på at sørge over hende. Stef var bare en sommerflirt for længe siden. Ikke andet.

Sonaren summede. Adgangen til systemet var oprettet. Claes vendte blikket indad, og sonarens indhold kom frem bag øjenlågene. En dyb vejtrækning senere var filen med minder fundet. Sådan. Forsigtigt bladrede han igennem de forskellige billeder uden at røre ved dem. Ville for alt i verden ikke slette andet end Stef. Deres historie gik alligevel mere end to år tilbage, og det tog ekstra tid at finde det hele. Ok, måske var hun mere end en sommerflirt, konstaterede han, imens han bladrede gennem filerne og mærkede, hvordan det prikkede i brystet.

Der.

Endelig.

Han lukkede omverdenen ude og samlede kræfterne. Slørede pigen og alt omkring hende. Ikke meget. Bare lige ...

”Hvad laver du?” Stuedøren bragede op. Flammen slukkede straks.

Hele mindet lukkede sig sammen. Væk. Claes blev forskrækket revet tilbage til den dunkle stue. Han blinkede og stirrede ind i et ansigt.

”Er du fuldstændig rablende sindssyg?” Manden skubbede ham brutalt ud af pentagrammet og tværede på vejen kridtstregerne ud.

Claes stirrede tomt frem for sig.

”Du ødelagde det,” hviskede han. ”Du fjernede det helt.”

”Mig? Jeg gjorde intet. Det er dig, der sidder i yogastilling og ...”

”Idiot.” Claes rejste sig op, så de stod ansigt til ansigt. ”Du kan ikke bare komme brasende ind.”

”Og du kan ikke bare pille ved sonaren,” afbrød Nicea ham spidst. ”Hvordan føles det? Er du uden dårlig samvittighed nu? Lykkelig?”

Niceas ankomst havde bragt ham så meget ud af fatning, at hans forsvarsskjold gnistrede i kanten.

”Du ved godt, at det er livsfarligt at afbryde en seance,” mumlede Claes. Han skulle have kastet en tavshedsbue omkring stuen inden. Fandens også.

”Og du ved godt, at det er strengt forbudt at pille ved sonarens arkiv.”

”Det gjorde jeg heller ikke!” svarede Claes og strøg nervøst hænderne gennem strithåret.

Tankerne samlede sig, og han fik styr på ildelementet, der brændt

i håndfladerne. Bag elementets uro gemte sig en ny ro. Som om tusinde knuder løsnede sig i brystet og flyttede ud af kroppen. Det virkede. Han smilede. Endelig.

”Nej?” Udfordrende trådte Nicea tættere på, så deres næser næsten rørte ved hinanden. ”Slet ikke? Jamen, så synes jeg, at du skulle gå med ind og sove igen. Det klæder dig ikke at sidde og summe på gulvet midt om natten.”

Claes sænkede skuldrene. Nu kunne han i det mindste sove i fred.

Ø FOR BESKYLDNING

CLAES

”Få nu det lort til at virke.”
”Det er vejrets skyld. Ikke min. Jeg hader hologrammer, de er ustabile.”

”Jeg giver op, mr. Parker. Tilkald en elektromagiker.”

Skænderiet blev overdøvet af tordenen, som i det samme rullede over himlen. Claes flyttede sin opmærksomhed mod uvejret. Som naturens skæbnekomponist, bragede et inferno af molakkorder af sted. Gnister og lyn sendte flænsende energiudladninger mod jorden, der rystede under skosålerne.

Aftenens højspænding genlød i kuplen på den store Rådssal, hvor samtlige ministre fra Det Statslige var samlet.

Fingrene summede, og den unge magiker, Claes Algebråh, mærkede til sin irritation, hvordan energien vibrerede i hver en fiber af kroppen. Han var ikke nervøs, men alligevel fornemmede elementet i hans indre, at der var noget under opsejling. Hans irgrønne øjne stod i kontrast til det mørkerøde jakkesæt. Ubevidst

forsøgte han at gå i ét med gobelinerne langs væggene. Han hadede Rådssalen. Lugten af intens rosmarin gjorde det svært at trække vejret ordentligt.

”God aften, mr. Algebråh,” smilede Alice Kelley, da hun passerede ham. ”Så er du i ilden igen, hva’?”

”Hmm,” mumlede han og fulgte hende med øjnene. Kvinden fortsatte sin vej videre ind i salen. Gid hun ville snuble i de der hæle.

Han drejede på guldringen, der hjalp med at kontrollere elementet i hans indre. Ildelement var følsomt og fulgte hans temperament på et splitsekund. Nogle gange før han selv havde aktiveret det.

Rummet genlød af ekkøer fra hurtige skridt. De lod sig bære hele vejen op i kuplen, højt hævet over hovederne på menneskene på marmorgulvet. Ældgamle magikere var afbilledet rundt langs siderne med et detaljearbejde, som fik selv den mest kræsne magiker til at nikke anerkendende.

Kuplens øverste del var bygget som en optisk illusion, hvor billederne fortonede sig i overgangen til nattehimlen. Funklende stjerner og stjerneskyd fløj elegant af sted i det uendelige univers.

Der var ingen vinduer under kuplen, kun malerierne langs væggene. Nogle gemt bag de røde gobeliner, andre bag portrætterne, som i massive gulddrammer beskuede de levende med fordømmende blikke. Rummet var oplyst af svævende flammer, som svajede i takt hele vejen rundt langs Rådssalen.

I midten af salen var bordrækkerne sat i U-formation, og for enden var der gjort plads til holografien. Pladen, der oprettede forbindelsen, gnistrede i gulvet, og hologrammet blitzede grønt og

arrigt. Forbindelsen hang fast i nattens uvejr, og billedet lyste uskarpt op mod væggen. Alle ventede på, at den Øverste Minister viste sig.

Fra sin plads i yderkanten af forsamlingen betragtede Claes diskret informationschefen, Oskar Wiesenmoore, der sad tilbagelænet og afgav en bestilling til tjeneren. Piben vippede faretruende i mundvigen ved hvert ord. I modsætning til resten af forsamlingen bar Wiesenmoore kappe. Samme dybblå farve som de krogede snabelsko og med kant af hermelinspels. Nyeste magikermode, og han var på mange måder et imponerende syn.

Claes' blik gled videre. Dørene gik op og lukkede mr. Davids ind. Chefen for Tower, Londons berygtede fængsel, hilste med et høfligt nik til samtlige ministre i kredsen. Auraen lå som en grå kappe omkring ham, og mørket i tårnene havde sat deres ligblege præg på ham. Det kobberrøde hår stod i skærende kontrast til det grå jakkesæt. Højre øje var gemt under en klap, ikke ulig en sørøver. Han manglede bare træbenet.

Lavmælt henvendte mr. Davids sig til Oskar Wiesenmoore. Tjeneren bakkede lydløst væk, og Claes' sonar opfangede uden problemer mr. Davids hæse hvisken til Wiesenmoore.

”Ingen nye spor. Det er spild af tid.”

Sonaren bag Claes' øre arbejdede ihærdigt mod de to mænds usynlige forsvarsskjolde. Sonaren var en teknik udviklet af elektromagikerne, og adskilte Efterretningsfolk og de højest rangerende i Det Statslige fra alle andre, der måtte nøjes med almindelig høreelse.

Selvfølgelig var der mode inden for den slags, og enkelte fastholdt, at sanserne i sig selv var helt perfekte. Det var klart nok

løgn, for når hørelsen blev forbedret i en sådan grad, at man kunne høre størrelsen på sidemandens sko, kom de menneskelige sanser kravlende ind på sidstepladsen. Det var Claes' holdning. Hvis andre ville være bagud på de tekniske områder, skulle de bare slå sig løs. Selvom han ikke var i Efterretningstjenesten længere, havde Claes beholdt sin. Selvfølgelig.

”Enig. Nogen burde gøre noget. To år uden adgang til Arkivet er for længe. Hvorfor kommer ham den blege ikke længere i sagen? Han skulle efter sigende kunne høre farver. Ja, farver! Burde være en smal sag så. Hvis du spørger mig, så tror jeg, det er bluf ... du er enig, kan jeg se. Ja, ja, jeg sagde det jo. Han er for ung. Og uprøvet. Det er altid problemet i den afdeling. Det kræver rutine og erfaring. Se bare mr. Algebrah! Hvordan kunne han lade den terrorist stikke af? Jeg havde aldrig ladet det ske. Og hvorfor er liget ikke fundet?” Oskar Wiesenmoore fattede sig nødt i korthed.

”Jeg har reserveret en celle ... helt specielt. Så snart jeg kommer i kontakt med bare den mindste lille flig af et spor, sætter jeg hele holdet efter det. Om jeg begriber, hvorfor kædens impulser ikke har efterladt aftryk nogen steder!” Davids stirrede på Wiesenmoore.

Mr. David knækkede fingrene. Det gik lige i sonaren. ”Jeg trænger til at se Håndtegnrullerne. Min aura føles livløs.”

”Du er livløs,” grinede Wiesenmoore. ”Men ja, jeg kunne også godt bruge et længere besøg i Det Gamle Arkiv.”

Claes masserede tindingerne.

Nej, ingen forstår, hvorfor kæden ikke er til at spore, det er lige præcis derfor, vi er samlet her, tænkte han.

Alle magikere trængte til at komme ind og læse i Håndtegn-rullerne.

Alle var trætte, og alles nerver hang i silketrådstrynde laser.

Væggenes malerier spejlede sig i hans skosnuder, der vippede utålmodigt. Claes glattede en umærkelig fold ud på jakkeærmet. Sonaren varslede om stigende aktivitet i hologrammet, og han sukkede stille. Snart gik det løs. Paranoiaen havde nået et klimaks. Alle mistænkte hinanden for at skjule vigtige spor i opklaringen, og alle ville gerne være den, som bragte kæden tilbage igen.

Wiesenmoores nikotingule fingre kløede i skægget, der mest lignede, at han havde dyppet hovedet i en middelstor, grå candyfloss, og efterfølgende ladet totter af klistret sukker sidde fast efter bedste evne. Han hostede hæst og bankede piben mod snabelskoens sål. De krystalklare øjne spejdede mod hologrammet.

Han var også nervøs.

Epoximus Parker, der havde opgivet at hjælpe med hologrammet, snoede sig mellem flokken af snakkende magikere, og diskret tog han opstilling ved siden af Claes.

Fanget.

”Hvordan går det i Bødeafdelingen?” Stemmen var fløjlsblød, men med en skarp dissonans, der kunne vække selv de dødeste døde til live.

”Vi ramte årsomsætningen i maj.” Claes inspicerede guldringene på højre hånd, og elementet ulmede igen. ”Så ingen kan umiddelbart klage.”

”Imponerende.” Epoximus nikkede påtaget anerkendende mod Claes. ”Ja, man skulle faktisk tro, at du ikke havde bestilt andet, siden

du forlod Magisk Institut. Og de nye praktikanter? Er der fremtid i dem?”

Varmen bredte sig over håndryggen, men Claes rystede den hurtigt på plads og genvandt kontrollen over elementet.

Alle vidste, at Bødeafdelingen fik det ragelse, som var tilbage, når samtlige andre afdelinger i Det Statslige ikke kunne vride mere talent ud af kandidaterne.

Alle.

Især førstevælgeren Epoximus fra Efterretningstjenesten.

Med sit lyse strithår, blå øjne og en ånde så frisk, at man mistænkte ham for at flænse myntebuske mellem tænderne, mindede Epoximus Parker mest af alt om en løsreven gletsjer.

En gletsjer, der var sejlet direkte ind i Efterretningsafdelingen og havde erobret chefstolen, da degraderingen af den siddende chef var offentliggjort. Røgen fra nattens kamp gennem Det Statslige og Det Gamle Arkiv havde knap lagt sig, inden hovederne var rullet, og titlerne havde skiftet ejermænd, den nat for to år siden.

”Ja, de er fremragende,” løj Claes med påtaget ligegyldighed og et skuldertræk.

Ligegyldige høflighedssamtaler var ikke hans spidskompetence, og elementet forstyrrede energien og gjorde tankerne uskarpe. Ikke den bedste kombination med Epoximus som selskab. Slet ikke en aften som den her, hvor han ville gøre alt for at få Claes bragt ud af fatning.

”Så for søren.” Epoximus slog smæld med tungen. ”Måske en ny May Gardener?”

”Så store mirakler findes ikke i universet.”

”Tro kan flytte bjerge, ved du. Jeg husker tydeli...”

”Det er ikke tro, der flytter bjerge.” Claes nikkede spidst. ”Det er vilje! Og hvis du vil have mig undskyldt?”

”Bevares.” Gletsjeren slog hælene sammen og bukkede med en fejende armbevægelse, imens øjnene fulgte Claes. Blikket nappede i auraen, men blev hurtigt fjernet, da hologrammet gnistrede.

En elektromagiker løb forbi. ”Så er forbindelsen klar. I giver den bare gas.”

Endelig! Claes tog opstilling bag sin plads ved bordet.

En flænge åbnede portalen, og kortvarigt kunne det sorte indreses.

Luften i Rådssalen hvirvlede rundt langs panelerne, og Øverste Minister for Statslige Anliggender, Dieter Hopp, stod i fuld figur på væggen. Grønt og klinisk lyste holografien den dunkle sal op. Al samtale ophørte omgående, og vinden lagde sig straks igen. Dieter Hopp gad sjældent møde op fysisk, så mange af ministrene havde kun set ham som holografi.

Efter de sædvanlige formalia, hilsner og komplimenter, rømmede mr. Hopp sig.

Han inspicerede samtlige fremmødte med et alvorligt blik og sluttede ved Claes, som forberedt mødte blikket uden at tøve.

Nu begyndte showet.

Det havde gentaget sig løbende de sidste to år, og fortsatte åbenbart indtil Efterretningstjenesten havde opklaret tyveriet af kæden ved Det Gamle Arkiv. Eneste overlevende vidne var fyren i jakkesættet, Claes.

”Mr. Algebrah.” Dieter Hopp gjorde en bydende gestus mod ham. ”Kan du ikke til ære for de nye ministrere præsentere dig selv?”

Clæs rejste sig og nikkede mod forsamlingen.

”Han siger jo det samme hver gang.” Mr. Davids lænede sig hviskende ind mod sidemanden. ”Jeg fatter ikke, hvorfor vi stadig skal samles her.”

Sidemanden nikkede og himlede med øjnene.

Alletiders.

Clæs rømmede sig kort og begyndte. ”Clæs Algebrah, Magiker af tredje grad. Underviser i Sort Magi og Besværgelser. Skaber af Undinernes Forsvarsværker og ...”

”Blærerøv.” Mr. Davids’ stemme lød i sonaren igen, denne gang til Wiesenmoore, der stille nikkede. ”Hmmm.”

”Har I to noget vigtigt at informere om, eller skal vi lade mr. Algebrah fortsætte?” spurgte Magiminister Alice Kelley dem spidst.

”Nej, bevares.” Wiesenmoore slog forskrækket ud med hænderne. ”Vi har intet at tilføje. Fortsæt for guds skyld bare, mr. Algebrah.”

Alice Kelley betragtede ham hen over brillerne. ”Det tænkte jeg nok.”

Hendes slanke fingre pillede ved øreringene, som under guldets vægt trak øreflippen alarmerende langt ned. Den skarpskårne page fulgte hendes bevægelser i ryk uden så meget som en krusning i hårstråene. Hun var ny på pladsen efter en uheldig episode, som kostede den sidste Magiminister livet. Hvor var det nu, hun havde fået kontor henne?

Clæs fortsatte. ”Og ...”

”Og forhenværende Efterretningschef,” indskød Epoximus Parker.

Claes rømmede sig.

”Og forhenværende Efterretningschef. Tak, mr. Parker.”

”Altid til tjeneste, mr. Algebrah.” Epoximus blinkede, og elementet varmede igen i håndfladerne. Uvejret gjorde det ekstra vågent, og med så meget mistroisk energi under kuplen beskyttede det ham. Claes stak hænderne i lommerne, så ingen bemærkede det. Det var pinligt ikke at have fuld kontrol over elementerne et sted som dette.

”Tak, mr. Algebrah.” Dieter Hopp nikkede til Claes. ”Jeg er bekendt med, at alle er anspændte. Det er forståeligt. Jeg ved også, at der kæmpes hårdt i døgn drift for at finde Credokæden.” Claes skævede til Epoximus, hvis ansigt ikke fortrak en muskel. ”Men indtil vi alle kan komme ind i Det Gamle Arkiv igen, så må I holde ud. Alle sammen. Det sidste, vi har brug for, er, at Londons magikere modarbejder hinanden. Det tærer unødvendigt meget på energien.” Dieter Hopp kiggede rundt på alle omkring hans holografi. ”Er det forstået?”

Modvilligt nikkede samtlige fremmødte. ”Ja, Øverste Minister.”

”Godt.” Ministeren drejede sig igen mod Claes. ”Mr. Algebrah, vil De gentage for forsamlingen, hvilket våben den indtrængende benyttede sig af i det afgørende øjeblik?”

Dieter Hopp foldede hænderne bag ryggen og rankede sig, så han fyldte hele billedet, og Claes koncentrerede sig for at huske de indøvede sætninger, han altid fremsagde. Intet nyt under månen fra hans side af.

”Den indtrængende angreb mig med en magisk spindel, mr. Hopp. Hun samlede kræfterne fra afgrunden og havde kontakt til noget, der i styrke mindede om vindelementet.”

Hvordan hun end havde båret sig ad med det. Han kunne godt selv høre, det lød usandsynligt, at en pige fra Hoben havde energien til det.

”Sludder, mr. Algebrah, en tøs fra Hoben kan ikke håndtere en spindel. Det er jo absurd!” Mr. Davids slog afværgende ud med hånden.

Der blev hvisket højt omkring bordet.

”Det er sandt, ingen fra Hoben besidder elementerne.”

”Jeg har aldrig hørt noget så latterligt.”

”Måske han selv kom til at vende elementet?” mumlede Alice Kelley.

”Stille!” råbte Dieter Hopp, så hologrammet rystede. ”Alle sammen. Ro!” Forsamlingen holdt øjeblikkeligt inde.

”Det er muligt.” Claes’ øjne lynede. ”Men det var, hvad hun gjorde.” Den sidste flig af selvkontrol forlod Claes på samme tid, som et kraftigt vindstød fejede gennem kuplen, og papirer fløj op mod kuplens midte. Han bankede håndfladerne i bordet, så små gnister slap ud mellem fingrene. ”Brændemærkerne over mine skuldre er ikke kommet af en simpel besværgelse og små knipsegnister.” Hans stemme rungede i hele salen. ”Jeg gentager; hun brugte en magisk spindel. Og det vil hun gøre, hver gang De udspørger mig. Hvorfor? Fordi det er sandheden! Jeg har ikke brugt fem år som chef i Efterretningen for at stå her og blive irettesat.”

Over dem trak himlen sig sammen under kuplens hvælving.

”Umuligt! En latterlig påstand, som du stædigt holder fast i.”
Holografien hostede hæst. ”Du af alle burde vide bedre.”

Små lyn dansede mellem Claes’ fingre. Han slap kontrollen og kastede dem af sted mod holografien, der gnistrede.

Et sus gik igennem forsamlingen, og han råbte over vinden.

”Hun var anderledes!”

LONE SOLE

Min gamle musiklærers hund hed Credo. Credo har brugt mange timer oven på mine fødder, imens Ebba tvang mig igennem den ene etude efter den anden.

Credo er både et mantra og en del af trosbekendelsen, og hvis man skal navngive noget værdifuldt, er credo et ret oplagt navn. Det gælder både for kæder og hunde. Det er godt at have et credo. At se historien om Stef vokse fra noter til videre til bogform har været lige dele nervepirrende og fantastisk. Den er skrevet på trods. På trods af forstyrrende unger, opstart af virksomhed og mangel på søvn. Jeg har altid skrevet. På vægge, i hæfter eller hvilken som helst anden til gængelig overflade, og jeg er vild med, at Stef endelig kommer ud og ikke kun eksisterer i mine noter og skitser.